

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/100/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214210324
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1214210324.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci žalobcov: X/ U.Á. M., O.. XX. XX. XXXX, V. V. H.. Č.. XX, V., X/ L.O. M., O.. XX. XX. XXXX, V. V. H.. Č.. XX, V., obaja zastúpení advokátkou: Mgr. Alica Mendlová, Riečna ul. č. 2, Bratislava, proti žalovanému: Renovujeme interiér s.r.o., Reca č. 290, IČO: 47 455 063, zastúpený: Právne centrum s. r. o., IČO: 36 698 873, Mýtna ul. č. 42, Bratislava, o zaplatenie istiny 3. 032, 43 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. apríla 2018, č. k. 21C/80/2014 - 297, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí tretím) zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/, ktorou sa domáhali uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť im istinu 3. 023, 43 eur s 5, 05 % úrokom z omeškania ročne, titulom náhrady škody. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 499, § 504, § 507 ods. 1, § 509 ods. 1, § 510, § 631, § 633, § 637 ods. 1, § 641 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vecne nedôvodnosťou podanej žaloby, nakoľko mal z vykonaného dokazovania preukázané, že aj keď žalovaný dielo nevykonal riadne, resp. na diele sa vyskytli vady a nedorobky (čo ani nebolo sporné), tie boli spôsobené nevhodným materiálom a pokynmi žalobkyne 1/, ako aj neposkytnutím súčinnosti žalobcami na opravu týchto vád, ktorí už od žalovaného dostali primeranú zľavu z ceny za dielo s tým, že žalobcovia navyše nepostupovali v zmysle ustanovení o zodpovednosti za vady diela, ale podľa ustanovení o náhradu škody, čím mal za nepreukázané riadne uplatnenie vád podľa § 499 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že predmetom sporu je nárok žalobcov na zaplatenie 3. 032, 43 eur plynúci z vadne vykonaného diela - rekonštrukcie bytu žalobcov, ktorý si uplatnili ako náhradu škody pozostávajúcu z 1. 700 eur ako zálohy (preddavku) na zhotovenie diela, ďalej z 350 eur ako nákladov za vypracovanie znaleckého posudku za účelom zistenia vád diela a z 982, 43 eur ako nákladov za nákup nového materiálu (keďže väčšina pôvodného materiálu bola zničená), pričom sa so žalobcami prezentovaným právnym posúdením nestotožnil a na základe zásady "iura novit curia" (súd pozná právo) posúdil daný nárok ako nárok plynúci zo zodpovednosti za vady diela podľa § 499 až § 510 Občianskeho zákonníka. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko právna úprava zmluvy o dielo (§ 631 a nasl. Občianskeho zákonníka) neupravuje zodpovednosť zhotoviteľa za vady diela, pri určení podmienok a rozsahu zodpovednosti za vady diela je nevyhnutné vychádzať zo všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za vady, ktorá je upravená v § 499 až § 510 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že nie je sporné, že nárok vo výške 982, 43 eur je nárokom zo zodpovednosti za vady (uznesenie Krajského súdu č. I. 197 a 280), avšak aj ostatné nároky

žalobcov spĺňajú podmienky nárokov zodpovednosti za vady a nie nárokov na náhradu škody. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 19. 11. 2008, sp. zn. 4Cdo/164/2007, podľa ktorého na splatnosť ceny riadne prevzatého diela nemá vplyv skutočnosť, že dielo v čase plnenia vykazuje vady, nakoľko v takom prípade vzniká objednávateľovi právo zo zodpovednosti zhotoviteľa za vady diela a prípadné vady diela nemôžu odôvodniť nezaplatenie diela, ale môžu byť len dôvodom na uplatnenie zodpovednosti za vady diela, ak objednávateľ dielo prevzal. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. 07. 2009, sp. zn. 6Co/121/2009, v ktorom uviedol, že po skončení diela je objednávateľ povinný zaplatiť jeho cenu, pričom poskytnuté preddavky sa započítavajú do ceny diela a objednávateľ zaplatí len zostávajúcu časť ceny, a preto je zrejmé, že žalobcami uplatnená suma vo výške 1. 700 eur nie je nárokom za škodu ale nárokom za vady diela. Uviedol, že zodpovednosť za vady postihuje nedostatky plnenia zhotoviteľa a sleduje, aby sa objednávateľovi dostalo plnenia (opravy) bez akýchkoľvek väd s tým, že zmyslom zodpovednosti za škodu oproti tomu je, aby bola nahradená majetková ujma vzniknutá následkom porušenia právnej povinnosti alebo v dôsledku inej právom uznanej skutočnosti, pričom o vadu ide tam, kde ujma spočíva v pokazenom vykonaní diela a škodou je ujma, ktorá vznikla ako následok tohto vadného plnenia a taká ujma nespočíva vo vadnosti samotného vykonania opravy, ale v znehodnotení opravovanej veci. Poukázal na skutočnosť, že nárok na náhradu nákladov potrebných na odstránenie vady (v predmetnom konaní 350 eur + 982, 43 eur) zodpovedá právu zo zodpovednosti zhotoviteľa za vady vykonanej opravy, pričom nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody, ale ak sú škodou len náklady vynaložené na odstránenie väd, takáto oprava väd diela nespĺňa predpoklady pre priznanie práva na náhradu škody, pretože táto nevznikla v dôsledku vadného plnenia, ale práve v dôsledku odstraňovania väd diela s tým, že nárok objednávateľa na náhradu nákladov vynaložených na odstránenie väd nedokončeného diela, preto nie je nárokom zo zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka a nárok žalobcov je nárokom zo zodpovednosti zhotoviteľa za vady diela. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že zákon má na pamäti aj prípady, kedy zhotoviteľ neodstránil vadu bez zbytočného odkladu, kde v takom prípade sa vada stáva subjektívne neodstrániteľnou a to znamená, že objednávateľovi vzniká právo na zrušenie zmluvy (odstúpenie) alebo právo na primeranú zľavu z ceny, keď právo voľby patrí objednávateľovi, avšak ten si z uvedených možností nevybral ani jednu. Uviedol, že objednávateľia - žalobcovia uvedenú situáciu riešili prostredníctvom tretej osoby, ktorej za prácu zaplatili, pričom zakúpený nový materiál požadujú už od žalovaného ako pôvodného zhotoviteľa s tým, že súdna prax pripúšťa aj možnosť dohody v zmluve o dielo, a síce, že si zmluvné strany môžu dohodnúť, že si objednávateľ za splnenia dohodnutých podmienok môže nechať vady diela odstrániť na náklady zhotoviteľa treťou osobou, avšak to v konaní a v konečnom dôsledku v predmetnej zmluve dohodnuté nebolo, resp. nebolo preukázané. Poukázal na skutočnosť, že primerané zníženie ceny diela potom (čo je aj daný prípad) prichádza do úvahy v prípade, ak sa objednávateľ rozhodne, že si vec opraví sám alebo ju dá opraviť niekomu inému na svoje náklady, pričom zdôraznil, že nemožno suplovať právo zo zodpovednosti za vadu právom na náhradu škody, keď žalovaný v konaní preukázal pripravenosť odstrániť vytknuté vady diela, pričom žalobcovia nedodrжали zákonný postup, nakoľko si navyše nárok uplatňujú podľa ustanovení o náhrade škody podľa § 402 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú si uplatňovali aj v štádiu komunikácie so žalovaným po vykonaní diela a znemožnili mu vykonať odstránenie vytyčených väd diela a ich odstránenie objednali u subjektu odlišného od zhotoviteľa. Uviedol, že je tak potrebné rozlišovať, čo naznačil aj odvolací súd, kedy ide o vadu a kedy o škodu s tým, že o vadu ide vtedy, kde ujma spočíva vo vadnom vykonaní diela a škodou je ujma, ktorá vznikla ako následok tohto vadného plnenia, a preto je z uvedeného zrejmé, že nárok žalobcov, nie je nárokom o náhradu škody (Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Cdo/1508/2008) a priznanie práva na náhradu nákladov (nový materiál, resp. 350 eur + 982, 43 eur), ktoré objednávateľia vynaložili na také odstránenie väd diela treťou osobou, nemá oporu v zákone. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že časť materiálu si zaobstarala sama žalobkyňa 1/ (napr. č. I. 152, kde žalobkyňa 1/ uvádza, že batériu a galériu si pôjde vybrať sama) s tým, že žalovaný v konaní preukázal, že žalobkyňu 1/ upozornil na problémovosť uvedenej batérie, vane atď. (napríklad č. I. 225, 246), kde uvedenú batériu nevedel osadiť ani majster, pričom po následnej rekonštrukcii, vykonanej tretím subjektom, už žalobkyňa 1/ používa inú batériu. Uviedol, že veci, ktoré má objednávateľ dodať, musia mať vlastnosti vymienené, teda také, ktoré slúžia riadnemu vykonaniu diela a objednávateľ má povinnosť dodať ich v zodpovedajúcej kvalite, akosti, vo vlastnostiach, ktoré sú očakávané pre použitie veci za týmto účelom s tým, že čo sa týka notifikačnej povinnosti podľa § 637 Občianskeho zákonníka, týkajúcej sa vlastnosti materiálu trpiaceho nedostatkami, zhotoviteľ ako odborne zdatná osoba musí oznámiť túto skutočnosť objednávateľovi bez zbytočného odkladu a pokiaľ si zhotoviteľ túto povinnosť nesplní, bude zodpovedať za vady, ktoré následkom nedostatkov materiálu alebo nevhodnosti pokynov bude zhotovená vec mať, pričom ide tak o

dva rozdielne následky, kedy zhotoviteľ nedostatky pokynov a materiálu neodhalí a vtedy bude za vady diela zodpovedať sám, avšak na druhej strane, pokiaľ vady odhalil a riadne splnil notifikačnú povinnosť a právo odstúpiť od zmluvy nevyužil, nezodpovedá za vady, ktoré bude mať dielo v dôsledku nedostatkov materiálu alebo pokynov. Uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by ich žalovaný ako zhotoviteľ neupozorňoval na nedostatky, v dôsledku ktorých sú žalobcovia ako objednávateľia s vykonaným dielom nespokojní, nakoľko žalovaný v konaní preukázal, že na nevhodnosť pokynov a materiálu dodaných žalobkyňou 1/ upozorňoval, a to či už ide o nevhodnú batériu alebo vaňu, keď zároveň uviedol, že v novej prerábke už žalobcovia používajú iné vybavenie, odlišné od pôvodne požadovaného a dodaného. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovia ako dominus litis sú povinní v konaní predložiť také dôkazy, ktoré by preukázali dôvodnosť ich tvrdení a na druhej strane dôkazy, ktoré by vyvrátili procesnú obranu žalovaného, avšak to v konaní splnené nebolo, a preto je zrejmé, že žalobkyňa 1/ dodala nevhodný materiál, pričom žalovaný ju na uvedené upozornil, ten však od zmluvy neodstúpil, čo znamená, že za vytýkané vady v tejto časti nenesie zodpovednosť. Uviedol, že podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23. 10. 2013, sp. zn. 33Cdo/31060/2012, zhotoviteľ má právo na cenu diela (jeho časti) nielen v prípade, ak dielo podľa zmluvy vykonal, ale aj vtedy, ak bol ochotný ho vykonať, ale zabránili mu v tom okolnosti na strane objednávateľa (napr. neposkytnutie potrebnej súčinnosti), a vtedy je objednávateľ povinný poskytnúť plnenie, aj keď sám podľa zmluvy nič nedostal, keď účelom tejto úpravy je poskytnúť zhotoviteľovi náhradu za plnenie, ktoré mu nezavinene ušlo s tým, že ochotou vykonať dielo sa rozumie nielen pripravenosť zhotoviteľa vytvoriť dielo, ale aj schopnosť zhotoviteľa ho podľa zmluvy riadne a v dohodnutom čase realizovať, pričom zhotoviteľ sa v tomto prípade nemôže domáhať zaplatenia dohodnutej ceny. Uviedol, že žalovaný v konaní preukázal, že žalobcom poskytol primeranú zľavu z dohodnutej ceny, čo znamená, že sa nedomáhal zaplatenia celej sumy, s čím súvisí aj skutočnosť, že žalobcovia nepreukázali rozsah prác, ktoré žalovaný vykonal, a to či už vadne alebo bezvadne a nijako nevyvrátili tvrdenia žalovaného o poskytnutej zľave, naopak bez odkazu a preukázania na celkový rozsah prác požadovali naspäť vyplatenie zálohy vo výške 1. 700 eur. Poukázal na skutočnosť, že žalobcovia svoj nárok odvodzujú iba od všeobecných tvrdení, že žalovaný vykonal práce vadne a vzniknuté vady neodstránil s tým, že nie je zrejmy materiál za 982, 43 eur, ktorí žalobcovia nakúpili a poskytli tretej osobe za účelom opätovnej rekonštrukcie bytu, a preto je tento nárok sám o sebe nedôvodný (viď aj bod 27) s tým, že žalobkyňa 1/ síce predložila doklady o kúpe nového materiálu, avšak iba v sume 621, 65 eur (č. l. 113 - 115), pričom žalobou požadovala 982, 43 eur, a preto je tu, okrem vyššie uvedeného, daný nesúlad a neunesenie dôkazného bremena. Uviedol, že žalobcovia ako objednávateľia od predmetnej zmluvy o dielo podľa § 507 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodstúpili, pričom žalovaný im poskytol primeranú zľavu z ceny s tým, že následne žalobcovia dielo riadne prevzali a dali ho prerobiť inej firme, žalovanému už ale neumožnili vady a nedorobky odstrániť. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. 255 ods. 1 a vecne plným úspechom žalovaného v konaní, ktorému preto priznal proti žalobcom priznal náhradu trov konania v pomere 100 %.

2.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1/ a 2/ v zákonnej lehote odvolanie a navrhli rozsudok zmeniť a ich žalobe vyhovieť a priznať im náhradu trov celého konania. Namietli, že sa súd prvej inštancie vecou dostatočne nezaoberal, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Uviedli, že žalovaného opakovane vyzývali na odstránenie väd diela, čo v konaní dostatočne preukázali emailovou komunikáciou (príloha 11-21 podania zo dňa 08. 01. 2015), z ktorých jasne vyplýva, že vady boli žalovanému vytýkané a mal dostatok času ich odstrániť, avšak vady diela neodstránil, keď im iba oznámil, že (v emaily zo dňa 08. 01. 2015), že skončil a nebude pracovať ďalej, čiže je zrejmé, že práve žalovaný považoval daný zmluvný vzťah za ukončený a dielo za vykonané a odmietol ďalej akokoľvek pracovať a dielo dokončiť, a nakoľko žalovaný považoval dielo za dokončené, nemohli už od zmluvy o dielo odstúpiť, keďže odstúpiť môže objednávateľ od zmluvy o dielo v zmysle § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka až do zhotovenia diela, a preto sa nestotožnili s tvrdením súdu prvej inštancie, že neodstúpili od zmluvy a následne im žalovaný poskytol zľavu z ceny diela a tým si zvolili nárok vyplývajúci z nárokov z väd diela, keď sám žalovaný vo vyjadrení zo dňa 21. 06. 2016 str. 4 uviedol, že email (príloha 17 podania zo dňa 08. 01. 2015) je prejav, ktorým bolo oznámené splnenie záväzku. Poukázali na skutočnosť, že podľa súdu prvej inštancie sa mohli domáhať zľavy z ceny diela, čoho sa v neposlednom rade domáhali aj v tomto konaní, avšak ako vyplynulo z dokazovania, je zrejmé aj zo znaleckého posudku, že dielo bolo neužívateľné a to v celom rozsahu, a preto údajná poskytnutá zľava nemôže byť pre nich dostačujúca, čo je dôvodom domáhania sa aj zvyšných finančných prostriedkov,

ktoré zaplatili žalovanému, v tomto konaní s tým, že je nepochybné, že dielo nielenže nemalo vymienené vlastnosti, ale bolo neužívateľné ako celok a v neposlednom rade i život ohrozujúce, a preto nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že nepreukázali rozsah väd, keďže sú predsa zrejmé i zo znaleckého posudku a podstatné je, že dielo bolo nepoužívateľné v rozsahu 100 %, čo v konaní preukázali, a muselo sa vykonať celé nanovo. Namietli, že nie je zároveň zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný im poskytol zľavu 700 eur, a už vôbec k tomu, že by sa malo jednať o zľavu dostatočnú, nakoľko reálne k žiadnej zľave z ceny diela nedošlo, keď z vyjadrenia žalovaného doručeného 27. 06. 2016 vyplynulo, že žalovaný navýšil cenu po údajnej ústnej dohode a na základe oznámenia z 02. 03. 2014 na 2. 400 eur, avšak schválenie takejto dohody nepreukázal, a teda je zrejmé, že žalovaný počítal údajnú zľavu z navýšenej ceny diela, na ktorú nemal vôbec nárok, nakoľko nikdy navýšenie ceny neschválili, pričom súd sa doposiaľ s týmito ich námietkami vôbec nezaoberal. Poukázali na skutočnosť, že podľa pôvodnej (zrejme pôvodnej, pozn. odvolacieho súdu) cenovej (email zo dňa 31. 01. 2014) bola odsúhlasená suma prác 1. 504 eur, pričom zvyšok si svojvoľne a neplatne navýšil žalovaný s tým, že k uvedenej pôvodnej sume bol ešte materiál vo výške 430 eur, a preto ak súd dospel k záveru, že žalovanému neboli uhradené všetky plnenia, nie je zrejmé, keďže tento skutkový stav bol v konaní jasne preukázaný. Uviedli, že práve žalovaný nezvládol v konaní dôkaznú obranu, nepreukázal dohodu o navýšení ceny diela, nepreukázal, ktoré údajné časti diela mali byť, napriek znaleckému posudku užívateľné a v neposlednom rade sám uviedol, že dielo považoval za splnené s tým, že súčasne nie je zrejmé ako súd dospel k záveru, že ich žalovaný upozornil na nevhodnosť materiálov, nakoľko uvedené tvrdenie uvádza sám žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 21. 06. 2016, avšak sám uvádza, že toto upozornenie a údajné odsúhlasenie pokračovanie s týmto nevhodným materiálom, malo prebiehať telefonicky, čo v konaní kategoricky popreli a iný písomný alebo iný relevantný (zrejme relevantný, pozn. odvolacieho súdu) dôkaz žalovaný v konaní nepredložil, z ktorého by vyplýval ich súhlas s pokračovaním s tým nevhodným materiálom, avšak súd sa opätovne touto námietkou nezaoberal, napriek tomu, že z ustanovenia zákona príslušných pre zmluvu o dielo jednoznačne vyplýva, že zhotoviteľ musí na nevhodnosť materiálov upozorniť a pokračovať s ním môže po tom, ako objednávateľ napriek tomu na použití trvá, pričom toto ich trvanie na daných materiáloch žalovaný doposiaľ nepreukázal. Žalobcovia vo svojom odvolaní zároveň uviedli, že im nie je zrejmé, ako dospel súd k záveru, že neumožnili žalovanému dielo dokončiť alebo opraviť, keď existuje jasný doložený dôkaz, že žalovaný dielo považoval za dokončené a odmietol ďalej pracovať, čo vyplýva aj z jeho vyjadrenia zo dňa 21. 06. 2016. K nároku na zaplatenie sumy 982, 43 eur uviedli, že predstavuje nový materiál, ktorý boli nútení zakúpiť na dokončenie diela, nakoľko pri pokuse o zhotovenie diela žalovaný tento materiál zničil, čo v konaní taktiež dostatočne preukázali a taktiež tieto skutočnosti vyplývajú i zo znaleckého posudku, a preto škoda spočíva v tom, že museli vynaložiť finančné prostriedky na kúpu nového materiálu, a to jednoznačne pre zavinenie žalovaného, čo preukázali aj v znaleckom posudku, keď aj náklad za zhotovenie znaleckého posudku vznikol jednoznačne zavinením žalovaného, a to práve preto, že dielo nevykonali riadne a museli si dať vyhotoviť znalecký posudok. Uviedli, že sú splnené podmienky pre priznanie náhrady škody v tejto časti, nakoľko sú splnené predpoklady vzniku škody (porušenie právnej povinnosti - znehodnotenie predmetného materiálu, do stavu, kedy sa stal nepoužiteľným a neopraviteľným neodbornými zásahmi žalovaného, z ktorého dôvodu vznikla potreba zakúpiť nový materiál, ktorý by za iných okolností nekupovali, existencia škody - neodbornými stavebnými zásahmi bol zničený materiál určený na prerábku a museli zakúpiť nový materiál v hodnote 982, 43 eur, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou - je zrejmá, nakoľko škoda vznikla v dôsledku neodborných stavebných zásahov žalovaného a tým porušila (zrejme porušil) svoju právnu povinnosť, zavinenie - škoda vznikla v dôsledku konania žalovaného). K nároku na zaplatenie 1. 700 eur, ktoré zaplatili žalovanému uviedli, že predstavovali zálohu za práce a zhotovenie diela, ktoré ako vyplynulo zo znaleckého posudku, bolo nepoužiteľné, nakoľko vykazovalo vady, ktoré nebolo možné opraviť alebo dokončiť, ale bolo nutné dielo urobiť odznova a ešte aj nekvalitné práce odporcu odstrániť, čo ich stálo ďalšie výdavky, keď navyše časť diela vykonaná žalovaným, a to plyn, ktorý zabetónoval, bol nebezpečný a život ohrozujúci s tým, že podľa pôvodnej cenovej ponuky (email zo dňa 31. 01. 2014) bola odsúhlasená suma prác 1. 504 eur, pričom zvyšok si svojvoľne a neplatne navýšil žalovaný. Poukázali na znalecký posudok Ing. Juraja Kozakoviča, znalca v odbore stavebníctva, č. 02/2014, ktorý v predmetnom znaleckom posudku skonštatoval, že uvedené dielo má zásadné vady a neboli dodržané normy STN, jednak pri obkladoch, jednak boli zistené nevyhovujúce vlastnosti obkladov, nedodrжал škárorezy a kvalitu škár, nevyhovuje rovinnosť plôch, plastová kúpeľňová vaňa nebola podmurovaná, teda došlo k jej zničeniu, záchodová misa bola nevyhovujúco osadená, boli nesprávne vyhotovené rozvody na odvod splaškovej vody, neprístupne bol zamurovaný plynovod a to bez chrániča a nebola vykonaná omietka, nesprávne rozvody k vaňovej batérii, nemožnosť regulácie teplej a studenej vody, nesprávne vykonané elektrikárske práce, ktoré však tento znalec nemohol ohodnotiť, avšak k elektrike

doložili čestné prehlásenia elektrikárov s tým, že boli nútení si dať vykonať prerábku inej firme, ktorá musela najskôr odstrániť práce žalovaného a potom vykonať prerábku, avšak väčšina materiálu bola zničená a boli nútení zakúpiť nový v hodnote 982, 43 eur, pričom toto sa dialo práve po tom, ako sa žalovaný písomným spôsobom, po nespočetných telefonátoch, v emaily vyjadril, že skončil a v diele nebude pokračovať, nakoľko považoval zmluvný vzťah za ukončený, a preto je zrejme, že žalovaný nemal žiadny úmysel dielo dokončiť po prípade prerobiť, vady neuznal a na posledné stretnutie prišiel len z dôvodu, že napísali recenziu na internet a žalovaný ju žiadal odstrániť. Nestotožnili sa s tvrdením, že by zo žaloby nevyplývalo aj uplatnenie nárokov z väd, nakoľko z celého prvoinštančného konania vyplynulo, a to aj zo skutkového stavu, že nárok uplatnený v konaní je nárokom kombinovaným, a to z časti škodovým nárokom a z časti nárokom vyplývajúcim z väd, pričom právna kvalifikácia (zrejme kvalifikácia) bola počas celého konania vecou súdu. Nesúhlasili s vyčíslením trov, ktoré uviedol žalovaný s poukazom na § 257 C. s. p. (výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa) s tým, že sám žalovaný v konaní podával písomné vyjadrenia k priebehu pojednávania, napriek tomu, že ho súd na písomné vyjadrenia nevyzýval, čo je možné považovať za účelové zvyšovanie trov konania, na čo bol zo strany súdu prvej inštancie v konaní aj upozornený, pričom ani správanie žalovaného počas konania sa nedá pomenovať ako hospodárne. Uviedli, že v danom prípade sú vyčíslené trovy konania žalovaným v jeho odvolaní neprimerané voči uplatnenej (zrejme uplatňovanej, pozn. odvolacieho súdu) pohľadávke, nakoľko tvoria 50 % pohľadávky, pričom takéto vysoké súdne trovy ich nespravodlivo zaťažujú, sú v zrejmom nepomere k pohľadávke, a to i z dôvodov hodných osobitného zreteľa, spočívajúcich v správaní žalovaného v konaní samom, ktorý predlžoval konanie zavádzaním a neuviedol všetky skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, nezvolil si právneho zástupcu, napriek upozorneniu súdu a produkoval zbytočné a účelové písomné vyjadrenia. Poukázali na skutočnosť, že výška náhrady trov uvedenej žalovaným predstavuje 50 % pohľadávky, čo sa javí ako hrubý rozpor s dobrými mravmi, i s okolnosťami tohto prípadu po zvážení dôvodov, prečo k takejto situácii vôbec došlo a kto zavinil vznik konania a aká bola kvalita diela s tým, že v konaní boli taktiež sčasti úspešní, čo dokazuje, že nešlo o zrejme bezúspešné bránenie práva a súd aspoň sčasti uznal ich nárok za opodstatnený. Uviedli, že žalovaný neuviedol jednotnú argumentačnú obranu, a niekoľkokrát bol súdom vyzývaný na doloženie dokladov (upozornenia žalobcov o nemožnosti vykonania diela žiadaným spôsobom), tak ako tvrdil na pojednávaniach a v písomných podaniach, že ich upozorňoval, avšak do konca konania takéto upozornenie, napriek výzve súdu nedoložil a predlžoval konanie argumentmi, ktoré následne nevedel preukázať a za tým účelom bolo odročované pojednávanie, a preto vzhľadom na žalovaného úkony a jeho celkový postoj ku konaniu a súdu, je spravodlivé, aby mu súd náhradu trov konania nepriznal, keďže vznikli prevažne z dôvodu nehospodárneho správania sa žalovaného. Namietli, že súd by mal prihliadať na špecifické okolnosti prípadu, na správanie účastníkov a na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania (doslovná citácia odvolania, pozn. odvolacieho súdu). Poukázali na skutočnosť, že žalovaný sa takto v konaní nesprával, pričom rovnaké pohľadavé správanie a zavádzanie mal žalovaný i voči nim počas zhotovovania studne a počas ich domáhania sa o dokončenie diela, za ktoré si zaplatili, čo v konaní aj preukázali, čo je taktiež v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

3.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že z komunikácie, na ktorú sa žalobcovia odvolávajú vyplýva, že obidve strany sú si vedomé väd na diele, ibaže jedna strana (žalovaný) odmietala dokončiť dielo a odstrániť vady diela do poskytnutia primeraného preddavku v zmysle § 634 ods. 2 Občianskeho zákonníka a druhá strana (žalobcovia) odmietala uhradiť ďalšie prostriedky až do doby odstránenia väd a dokončenia diela s tým, že Občiansky zákonník poskytuje objednávateľovi viacero možností na odstúpenie od zmluvy, okrem spomínaného § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka (napr. § 642 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak je zrejme, že dielo nebude včas hotové alebo nebude vykonané riadne, a ak zhotoviteľ neurobí nápravu ani v poskytnutej primeranej lehote, § 636 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak nesúhlasí s novou cenou oznámenou zhotoviteľom za predpokladu, že došlo k podstatnému prekročeniu cenu diela odhadom, prípadne aj § 639 Občianskeho zákonníka, ak zhotoviteľ nepristúpi v určený čas k vykonaniu diela včas, hoci mu bola poskytnutá súčinnosť) s tým, že nemožno opomenúť aj možnosť zrušenia zmluvy o úprave veci v zmysle § 655 ods. 1 Občianskeho zákonníka objednávateľom z čoho vyplýva, že žalobcovia mali preto v tomto prípade možnosť domáhať sa primeranej zľavy z ceny, domáhať sa výmeny, opravy alebo doplnenia toho, čo chýba, odstúpiť od zmluvy, zrušiť zmluvu alebo doplatiť požadovaný preddavok a domáhať sa

dokončenia diela bez väd. Poukázal na skutočnosť, že zákonom ani dohodou zmluvných strán nebola žalobcom daná možnosť zmeniť projektovú dokumentáciu (zadanie na úpravu diela, ktoré bolo dané žalovanému), zmeniť použité materiály a vykonať v podstate novú rekonštrukciu, a to všetko na jeho náklady, napriek tomu si žalobcovia uplatňovali nároky, ktoré im neprislúchali, nakoľko nároky si ako keby uplatňovali z nárokov pri odstúpení od zmluvy (vrátenie celého preddavku), zároveň požadovali nároky, ktoré by im vyplývali, keby zmluva trvala (vytknutie a odstránenie väd) a v konečnom dôsledku úplne mimo zákonom dovolených možností aj novú úpravu vecí treťou osobou na jeho náklady. K rozsahu väd žalovaný uviedol, že žalobcovia konštatujú, že vo svojom návrhu identifikovali kvantitu ako aj kvalitu väd, ktoré považovali za neodstrániteľné vady ohrozujúce život a odkázal na bod 1 tohto vyjadrenia, a to, aký postup teda žalobcovia mali a mohli zvoliť. K námietke žalobcov, že k schváleniu zvýšenia ceny diela z ich strany nedošlo, a preto k reálnej zľave vo výške 700 eur, ktorú im dodatočne poskytol vôbec nedošlo s tým, že schválenie tejto dohody nikdy nepreukázal, na čo žalobcovia upozornili na pojednávaní dňa 29. 06. 2016 žalovaný poukázal na vyjadrenie žalobcov z pojednávania pred Okresným súdom Bratislava II zo dňa 17. 10. 2014, kde obaja žalobcovia potvrdili, že s cenou vo výške 2. 400 eur zo dňa 02. 03. 2014 súhlasili, a preto túto skutočnosť súd na základe zhodného vyjadrenia strán sporu považoval za nespornú, a nebolo potrebné a ani hospodárne vo veci vykonávať ďalšie dokazovanie. K nárokom, ktoré mali žalobcovia v prípade podstatného navýšenia ceny diela odkázal žalovaný na argumentáciu uvedenú v bode 1 tohto vyjadrenia. K tvrdeniu žalobcov, že jeho oznámenie zo dňa 08. 01. 2015 posúdili ako ukončenie zmluvného vzťahu „odstúpením“ žalovaný poukázal na § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka (od zmluvy možno platne, teda právne účinne odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté) s tým, že ako žalovaný takúto možnosť dňa 08. 01. 2015 nemal zákonom ani zmluvou danú a ak by súd predsa len vyhodnotil tento jeho úkon ako odstúpenie od zmluvy, pri odstúpení od zmluvy o dielo neplatí všeobecné pravidlo, že si strany vrátia všetky poskytnuté plnenia (viď napríklad rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 4778/2010), čo spôsobuje, že ani v prípade takto právne kvalifikovaného skutkového stavu nie sú nároky žalobcov obhájiteľné. K výške sumy 982, 43 eur a k tvrdeniu žalobcov, že tento nárok predstavuje sumu za nový materiál, ktorý žalobcovia kúpili na dokončenie diela, žalovaný uviedol, že žalobcovia nerealizovali dokončenie diela a zadali objednávku na úplne nové dielo (zmenená vizualizácia, materiál, umiestnenie a pod.), čo znamená, že zmenili aj tie časti diela, ktoré neboli vadne dodané. K znaleckému posudku žalovaný uviedol, že žalobcovia počas súdneho konania dostatočným spôsobom nepreukázali, že si uňho riadne a včas uplatnili náhradu za vypracovanie znaleckého posudku (v zmysle § 509 Občianskeho zákonníka), nakoľko náklady potrebné na zistenie rozsahu vady bolo potrebné uplatniť do jedného mesiaca po uplynutí lehoty, v ktorej bolo potrebné vytknúť vady, z čoho vyplýva, že žalobcovia si dostatočným spôsobom neuplatnili uňho náklady súvisiace s uplatnením práva zo zodpovednosti za vady s tým, že mesačná lehota na uplatnenie nároku je lehotou prekluzívnou a súd je povinný na jej uplynutie prihliadať aj bez námietky účastníka konania. K zodpovednosti za škodu, ku ktorej žalobcovia uviedli, že ich nárok je kombinovaný - nárok zo zodpovednosti za vady a nárok zo zodpovednosti za škodu žalovaný poukázal na skutočnosť, že vo svojej žalobe ako ani v ďalších vyjadreniach, dokonca ani v odvolaní žalobcovia nešpecifikovali a ani nepreukázali, že by im tieto nároky prislúchali a z ktorého zodpovednostného vzťahu, t. j. nepreukázali, že by bol zodpovedný za škodu, že by došlo k porušeniu jeho právnej povinnosti, existenciu škody ako ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. K uplatneným trovám žalovaný uviedol, že trvá na úhrade trov konania a právneho zastúpenia v plnej výške, nakoľko v rámci predsúdneho mimosúdneho rokovania práve on vyvinul väčšiu snahu a ohotu dohodnúť sa mimosúdne, pričom dokonca v záujme zachovania dobrého mena spoločnosti (žalobcovia zverejňovali negatívne referencie na žalovaného) navrhol žalobcom uhradiť všetky sumy, ktoré požadovali, jedinou požiadavkou žalovaného bola dohoda v splátkach (1 rok a 6 mesiacov), avšak žalobcovia s takouto dohodou nesúhlasili a napriek jeho ochote sa rozhodli zvoliť časovo aj finančne náročnejšiu súdnu cestu, a preto nevidí dôvody hodné osobitného zreteľa. Poukázal na skutočnosť, že do súdneho konania sa žalobcovia napriek jeho ochote dohodnúť sa mimosúdne dobrovoľne pustili a počas dlhého obdobia zneprijemňovali podnikanie, ako to vyplýva aj zo súdneho spisu, pričom negatívny príspevok na stránke porada.sk sa nachádza dodnes a je pripravený chrániť svoje dobré meno a žiadať od žalobcov stiahnutie príspevku.

4.

Žalobcovia 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k ich odvolaniu uviedli, že sa nestotožňujú s jeho tvrdeniami a považujú ich za účelové v snahe vyhnúť sa plneniu. Namietli, že práve žalovaný im oznámil, že skončil s prácami, čiže je zrejmé, že práve žalovaný považoval ich zmluvný

vzťah za ukončený a dielo za vykonané, a nakoľko jednoznačne považoval dielo za dokončené, nemohli už od zmluvy o dielo odstúpiť, nakoľko odstúpiť môže objednávateľ od zmluvy o dielo v zmysle § 642 ods. 1 Občianskeho zákonníka až do zhotovenia diela s tým, že žalovaný vo svojom vyjadrení účelovo zneužíva situáciu a snaží sa navodiť stav, že nedokončil rozrobené dielo, avšak uvedené nie je pravdou, nakoľko žalovaný sa jasne vyjadril, že dielo považuje za dokončené. K namietaniu úpravy diela treťou osobou uviedli, že boli nútený (nútení, pozn. odvolacieho súdu) zakúpiť nový materiál v sume 982, 43 eur, nakoľko žalovaný pri zhotovení diela pôvodný materiál zničil, čo v konaní taktiež dostatočne preukázali a taktiež tieto skutočnosti vyplývajú i zo znaleckého posudku (napr. vaňa, ktorú zrezaním úplne zničili), pričom z hľadiska inštitútu dobrých mravov, je minimálne neprimerané poukazovanie žalovaného, že ich konanie, keď mali v dôsledku nepoužiteľného diela zhotoveného žalovaným, znemožnenú obývatelnosť ich vlastného bytu, na nezákonnosť ich postupu, ak nepoužiteľného (podľa žalovaného dokončeného diela) dali tretej osobe zhotoviť do použiteľného a život neohrozujúceho stavu, sa týmto konaním nedostali do žiadneho rozporu so zákonom a to najmä preto, že sa jednalo o dielo žalovaným dokončené a žalovaný odmietol akékoľvek ďalšie práce s tým, že z hľadiska preventívnej povinnosti konali v súlade so zákonom a snažili sa dať čo najrýchlejšie odstrániť život ohrozujúce vady (zabetónované potrubie). Uviedli, že trvajú na uvedených vadách a aj ich životohrozujúcej časti, a nie im zrejme, prečo to žalovaný spochybňuje, nakoľko uvedené vyplynulo zo znaleckého posudku. K tvrdeniu, že žalovaný im poskytol zľavu 700 eur uviedli, že reálne k žiadnej zľave z ceny diela nedošlo s tým, že z vyjadrenia žalovaného doručeného 27. 06. 2016, vyplynulo že navýšil cenu po údajnej ústnej dohode a na základe oznámenia z 02. 03. 2014 na 2. 400 eur, avšak schválenie takejto dohody nepreukázal, a teda je zrejme, že žalovaný počítal údajnú zľavu z navýšenej ceny diela, na ktorú nemal vôbec nárok, nakoľko navýšenie ceny nikdy neschválili. Popreli tvrdenie žalovaného, že na pojednávaní potvrdili, že s navýšenou sumou súhlasili, nakoľko je zrejme, z jednotlivých podaní a ich vyjadrení, i z celého konania, že takéto navýšenie nikdy neakceptovali a naopak opakovane v konaní žiadali preukázanie takéhoto ich súhlasu žalovaným, čo sa nikdy nestalo s tým, že uvedené tvrdenie žalovaný vytrháva z kontextu a zrejme sa jedná o chybu v protokolácii, pričom v konaní platí zásada ústnosti, a preto treba vychádzať zo všetkých ich vyjadrení, z ktorých je absolútne zrejme, že takýto súhlas nikdy nedali. Poukázali na skutočnosť, že práve žalovaný nezvládol v konaní dôkaznú obranu, nepreukázal dohodu o navýšení ceny diela, nepreukázal, ktoré údajné časti diela mali byť, napriek znaleckému posudku užívateľné a v neposlednom rade sám uviedol, že dielo považoval za splnené. Uviedli, že z dôkaznej situácie v konaní jednoznačne vyplýva, že si uplatňovali vady u žalovaného, ktorý odmietal vady odstrániť a v neposlednom rade i komunikovať, a preto si pred akútnou potrebou odstránenia väd dali zhotoviť znalecký posudok, ktorý boli nútení uhradiť, čo v konaní aj preukázali a svoj nárok si riadne uplatnili v premlčacej lehote na súde tak, ako má na mysli citovaný § 509 Občianskeho zákonníka.

5.

Žalovaný, ktorému bolo dané vyjadrenie žalobcov doručené dňa 27. 09. 2018, sa k nemu nevyjadril.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní podľa ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. novembra 2019 podľa ust. § 378 ods. 1 v spojení s ust. § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

7.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (účinného od 01. 07. 2016) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom

prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

Odvolačí súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C. s. p.).

10.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcov 1/ a 2/ domáhajúcich uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť im istinu 3. 032, 43 eur s 8, 25 % - ným úrokom z omeškania ročne od 03. 03. 2014 do zaplataenia, titulom náhrady škody, ktorá im mala vzniknúť v dôsledku vadne vykonaného diela žalovaným, zamietol.

11.

V posudzovanej veci ide o v poradí tretí prvoinštančný rozsudok, keď rozsudok zo dňa 15. mája 2015, č. k. 21C/80/2014 - 181, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne 3. 032, 43 eur s 8, 25 % úrokom z omeškania ročne od 03. 03. 2014 do zaplataenia, náhradu trov konania 181, 50 eur a trov právneho zastúpenia 1. 138, 77 eur, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 03. novembra 2015, č. k. 10Co/403/2015 - 197 z dôvodu, že súd prvej inštancie síce na vec aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval a zároveň dospel k nesprávnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj nesprávne právne závery, a nakoľko v ňom absentovalo posúdenie a náležité zhodnotenie zisteného skutkového stavu veci, podľa zákonných ustanovení, ktoré súd prvej inštancie použil, posúdil odvolací súd tento rozsudok aj zároveň ako nepreskúmateľný a v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 15. júla 2016, č. k. 21C/80/2014 - 252 zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. októbra 2017, č. k. 10Co/324/2016 - 280 z dôvodu, že opätovne nesprávne právne posúdil jednotlivé nároky uplatnené žalobcami v konaní a dospel k nesprávnemu právnemu záveru, že ide výlučne o nároky uplatnené titulom náhrady škody.

12.

Súd prvej inštancie sa po zrušení v poradí jeho druhého rozsudku v prejednávanej veci dôsledne riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vo vyššie uvedenom v poradí druhom zrušujúcom uznesení a dospel k správne právnemu záveru, že žalobcovia pred uplatnením svojho nároku na súde, nepostupovali v zmysle ustanovení o zodpovednosti za vady diela, ale podľa ustanovení o náhrade škody, a preto v konaní nebolo preukázané, že si vady diela u žalovaného aj riadne uplatnili.

13.

V posudzovanej veci bolo nevyhnutné predovšetkým právne posúdiť nárok žalobcov, t. j. či si ho uplatnili ako nárok zo zodpovednosti za vady, alebo ako nárok vyplývajúci zo zodpovednosti za škodu, nakoľko oba tieto záväzkové právne inštitúty majú iný účel, sú založené na rozdielnych zásadách a predpokladoch vzniku zodpovednosti za vady (§ 499 Občianskeho zákonníka) a zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka), keď nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady, sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody, nakoľko že cestou zodpovednosti za škodu nie je možné dosiahnuť odčinenie majetkovej ujmy spočívajúcej v samotnej vadnosti plnenia, ktorá môže byť priznaná vždy iba v rámci zodpovednosti za vady, pričom pri rozlíšení medzi tým, kedy má majetková ujma povahu vady plnenia a kedy povahu škody, je potrebné vyvodiť, že zatiaľ čo o vadu ide tam, kde ujma spočíva vo vadnom plnení (vo vadnosti poskytnutého plnenia), a ujma, ktorá vznikla ako následok tohto vadného plnenia, je škodou (napr. R 12/1989).

14.

Z obsahu žaloby žalobcov 1/ a 2/ vyplýva, že svoj nárok na zaplatenie istiny 3. 032, 43 eur s príslušenstvom si uplatnili titulom náhrady škody, ktorá im vznikla tým, že žalovaný, s ktorým uzavreli zmluvu o dielo, vyhotovil dielo so zásadnými vadami, keď nedodrжал normy STN, pričom škoda, ktorá im mala vzniknúť spočíva v prijatých zálohových platbách žalovaným za práce, ktoré nevykonal v určenej kvalite v sume 1. 700 eur, v cene za zaplatený znalecký posudok vo výške 350 eur a v cene zakúpeného nového materiálu, ktorý bol žalovaným zničený pri realizovaní diela v sume 982, 43 eur.

15.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý nárok žalobcov posúdil ako nárok plynúci zo zodpovednosti za vady diela s tým, že nakoľko v súlade s takto posúdenou právnou kvalifikáciou ich nároku následne právne nepostupovali, si riadne vady diela u žalovaného neuplatnili, a napriek tomu, že dielo riadne vykonané nebolo, ich nárok uplatnený v konaní dôvodný nebol.

16.

Odvolačný súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku považuje za potrebné uviesť, že bolo povinnosťou žalobcov vyzvať žalovaného na odstránenie väd diela v primeranej lehote, pretože ak si chceli uplatňovať nárok zo zodpovednosti za vady, musela byť žalovanému poskytnutá príležitosť vady bezplatne odstrániť, keďže táto možnosť sa nedá odoprieť, keď tým, že takto nepostupovali, si zmarili možnosť uplatňovať si následné nároky zo zodpovednosti za vady, keďže záväzok zhotoviteľa bezplatne odstrániť vady zanikol pre nemožnosť plnenia (ak by tieto vady boli odstránené iným subjektom), a až ak by zhotoviteľ (žalovaný) nepristúpil k odstraňovaniu väd, považovali by sa tieto vady za subjektívne neodstrániteľné a v prípade, ak by sa vady považovali za subjektívne neodstrániteľné, mohli si žalobcovia 1/ a 2/ uplatňovať nárok na odstúpenie od zmluvy (ak by šlo o vady brániace riadnemu užívaniu diela) alebo nárok pomernú zľavu z ceny diela z titulu zodpovednosti za vady (podľa § 507 Občianskeho zákonníka), ktorá by zodpovedala sume nákladov potrebných na odstránenie väd iným dodávateľom.

17.

K tvrdeniu žalobcov v podanom odvolaní (ako aj v priebehu celého konania), že žalovaný práce na diele ukončil, a preto ich dali odstrániť tretiemu subjektu je nutné uviesť, že nakoľko žalovaného na odstránenie väd nevyzvali, zmarili si možnosť uplatňovať nárok zo zodpovednosti za vady diela, keďže okolnosť, že ich dali odstrániť tretiemu subjektu a náhradu nákladov vyúčtovaných tretím subjektom si uplatnili u zhotoviteľa titulom náhrady škody nie je možné z dôvodu, že nárokov, ktoré vyplývajú zo záväzkov zo zodpovednosti za vady, sa nemožno domáhať z titulu náhrady škody.

18.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p., v ktorom sa aj správne a presvedčivo argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 C. s. p.

19.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).